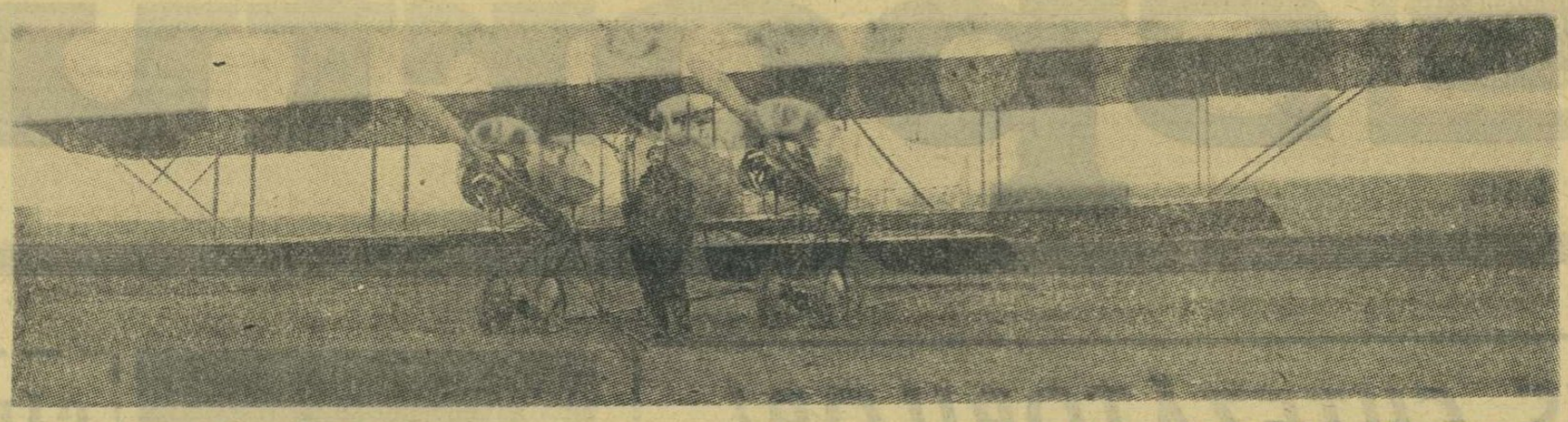

PE IMENSUL STADION AL VĂZDUHULUI — UN MARE CAMPION AL VOINȚEI *)

Coincidență fericită, în aceste zile ale entuziaștilor pregătiri pentru sărbătoarea estivală a aviației românești, în librării a apărut — sub îngrijirea Editurii Militare — o carte mult așteptată: „Și totuși voi mai zbura...“ Lucrarea, înainte de toate un emoționant act de omagiere a eroului aviator, comandorul GHEORGHE BĂNCIULESCU, adaugă în literatura de specialitate, în chiar istoria atît de glorioasă a aviației noastre, un capitol de mare însemnătate, pe cît de dramatic, pe atît de pilduitor.

Ne-am obișnuit, încă din vremea copilăriei, ca eroii imaginației noastre și mai ales cei care au existat cu adevărat să învingă întotdeauna, să nu fie niciodată înfrînți și povestea lor să se încheie cu obișnuitul „happy-end“.

Viața e însă, uneori, aspră, nedreaptă, chiar cu sufletele mari, generoase, cu oamenii virtuților rare, cu eroii adevărați al căror drum am vrea — adesea tel suprem — să îl urmăm pînă la capăt.

Un astfel de om, curajosul aviator GHEORGHE BĂNCIULESCU, pilot tînăr, talentat, plin de visuri, își vede într-o zi, într-o clipă atît de apropiată unei mari împliniri, aripile frînte. Avionul pilotat în cursa de senzație europeană: Paris — București fără escală se prăbușește, în acel funest început de toamnă al anului 1926, aproape de Rymarov, în Cehoslovacia. Mecanicul își pierde viața. Căpitanul GHEORGHE BĂNCIULESCU rămîne fără picioare.

Cu profundă duioșie, cu trăită durere, autorii cărții: Renée Bănciulescu-Cozadini și Victor Bănciulescu, fiica și nepotul comandorului — descriu cu un mare respect pentru autenticitate, eliberați total de subiectivism, tragicul accident care părea să fi pus capăt, iremediabil, unei strălucite cariere. Pentru că niciodată în lume nu se mai întîmplase ca un pilot să zboare cu proteze la ambele picioare.

Primul a fost un pilot român, un inegalabil campion al voinței și curajului: aviatorul GHEORGHE BĂNCIULESCU.

Trebuie, într-adevăr, citită această carte pentru a înțelege tot ce s-a întîmplat din clipa cînd pilotul cu picioarele amputate în spitalul Rymarov declara cu un optimism pilduitor: „Și totuși voi mai zbura...“ pînă cînd — la mai puțin de doi ani după accident — singur în carlinga, pornea să recucerească văzduhul. Este neîndoielnic meritul autorilor că au dat atîta simțire paginilor, însemnării unor fapte știute sau culese din viața unui om care nici o clipă nu s-a aflat

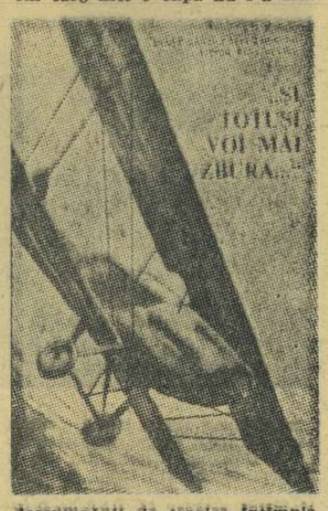

descumpănit de tragica întîmplare, care a uimit lumea cu dîrzenia sa de șoim al cerului.

Așadar, voința a învins! Din nou în carlingă. Autorii lucrării descriu în pagini extrem de minuțios documentate, fără a pierde lirismul poveștirii, noi călătorii — de necrezut — pe marile drumuri ale văzduhului. Pilotul cu proteze la ambele picioare devine secretar general al Aeroclubului român, muncește cu remarcabilă pasiune și pricepere, cu rezultate excelente, care fac să crească faima aviației românești. Nici dorul zborului nu rămîne neîmplinit. Capitolul „O viață între cer și pămînt“ oferă, printre altele, cititorilor posibilitatea să urmărească retrospectiv călătoriile comandorului GHEORGHE BĂNCIULESCU prin Europa, de-a lungul bazinului mediteraneean, în Orientul Apropiat, acrobațiile de rară iscusință executate la Washington și un neprevăzut revelion... fotbalistic. Și, în final, ultimul mare raid prin Africa (1935), ultima aterizare a pilotului care a cucerit atîta glorie și respect pentru aviația românească, cărela l-a închinat întreaga-i viață cu rară devotiune.

Întreaga lucrare, captivantă prin exigența redactării literare, este bogat și deosebit de potrivit ilustrată — multe fotografii cu autentic și prețios caracter documentar — ceea ce întregește valoarea acestei cărți pe paginile căreia ar trebui să zăboovească îndelung privirile (și gîndurile) oricărui tînăr, mai ales.

„Ce bună idee de a fi scris despre acest minunat exemplu de perseverență“ — notează, în facsimil, pe ultima coperță, marele savant Henri Coandă.

Silviu FLORESCU

***) Renée Bănciulescu-Cozadini și Victor Bănciulescu: „Și totuși voi mai zbura...“. Editura Militară, București 1968, 150 pag., 6,25 lei.**

ALBUM DOCUMENTAR

Un fotodocument menit să ilustreze istoria aripilor românești: ÎNTIIUL BIMOTOR CU COCARDA ROMÂNEASCĂ, un „CAUDRON“ folosit de aviația noastră în campania din 1917, pe care fotograful vremii l-a imortalizat într-o imagine cu pilotul respectiv, căpitanul Aurel Mănoiu, ajuns general-pensionar.

Fotodocumentul aparține colecției personale a epigramistului Aurelian Păunescu, ofițer-aviator în începuturi, acum o jumătate de veac, azi un venerabil creator literar.

Pentru zburătorii vremurilor noastre, bimotorul de față este un străbun al marilor mașini de pe căile de azi ale văzduhului, dar dincolo de caracterul unei piese de muzeu el simbolizează epoca eroicelor începuturi în care România s-a înscris cu prețioase atribute în universalitate. (V. F.).

Baschet: definiții

BASCHET: Joc de echipă, în care nu-i suficient ca jucătorii să fie înalți, ci trebuie să fie și la... înălțime.

TEREN: Spațiu locativ, în care „intrările“ și „ieșirile“ trebuie anunțate.

FOAIA DE ARBITRAJ: Certificat de bună sau rea comportare a jucătorilor.

PASA GREȘITĂ: O intenție lipsită de atenție.

DUBLA: Două mîini neastîmpărate.

MINUT DE ÎNTRERUPERE: Consfătuire de producție.

ARUNCARE LIBERĂ: Normă de control.

TUȘE: Linie care nu trebuie disprețuită și călcată în picioare.

JUCĂTOR INDIVIDUALIST: Toți pentru unul și unul pentru nimeni.

Duminicile unui nesportiv

SPORTUL ÎN SUEDIA

Am văzut, în Suedia, sportivi serioși, pătrunși de noblețea activității lor, pe care nu-i pot uita. E o țară plină de culori, de oameni elastici și fini, avînd totdeauna pentru semenii lor o politețe blajină, impunîndu-și cu toate acestea și fără să supere pe nimeni delicatul lor punct de vedere. Ți-e greu să crezi că, pe locul orașelor semănînd cu paleta unui pictor îmbătat de roșu, verde, ocru, alb și albastru, ardeau cîndva rugurile ospețelor vikinge și s-auzeau strigătele înfricoșătoare ale sălbaticilor lupi de mare. E liniște, azi, în ele și e ordine, curățenie, frumusețe peste tot. Cu chipul lor de nou și proaspăt, orașele acestea nu sînt doar poleiul pe din afară al unui popor care ascunde în sufletul său tenebrele unor amenințătoare suveniruri atavice. Suedezii trăiesc simplu și iubesc natura, stimează bunul simț care face viața mai plăcută și mai ușoară. Iar civilizația lor nu decorează pe om, fiindcă omul este cel ce dă viață obiectelor de confort create de mîinile lui pricepute, harnice, fără astîmpăr.

Am întrebat pe un scriitor al lor, în timp ce ne aflam în holul frumosului Grand Hotel, ale cărui geamuri privesc înspre canalul Mălar, cu castelul regilor de partea opusă a țărmului, care este taina disciplinei, a discreției și a vigoarei lor sprintene.

— Sportul! — a răspuns confratele meu șved. — El dezvoltă forța fizică, însă o și temperează totodată cu gingășia inimii. Ispitiți irezistibil de libertate, noi deprindem armonia relațiilor colective în exercițiu fizice care ne dau plăcere și sporesc în noi conștiința a ceea ce sîntem capabili să săvîrșim. Nici nu se poate o educație în masă mai directă și mai eficace: individul își păstrează toate prerogativele morale și fizice, dar ideea de colectiv flutură neîncetat înaintea ochilor lui. In toți copiii e un dram de inocentă sălbătăcie și cruzime, cu care te-mpaci pînă cînd vîrsta nu face periculoase aceste moșteniri ancestrale. Instinctul nu trebuie distrus, cum cred unii, nici inhibat, cum recomandă alții, ci trebuie transformat în dinamul progresului persoanei psihice, pe toate tărîmurile, pe care sportul îl stimulează cum nu se poate mai bine. Nu categoriile de sport importă în acest proces, fiindcă oricare din ele e la fel de bun, ci atitudinea francă și onestă ce rezultă din practicile sportive.

Am văzut pretutindeni în Suedia, tineri și virstnici, bărbați și femei înotînd, făcînd canotaj, jucînd fotbal, tenis sau baschet, străbătînd pe biciclete șoselele țării lor și m-a încîntat necontenit *stilul* în care ei săvîrșeau toate acestea: cu o voie bună firească și o detașare suverană de tot ce e efort prea mare, scrîșnet sau încruntare. Spiritul jocului punea firul său de nimb pe toate frunțile, și toți zîmbeau, fără a-și pierde seriozitatea, pentru că se simțeau fericiți în peisajul de verde și albastru al Scandinaviei, amețiți de aer, de apă, de soare, de vînt, de firea care primenește și însănătoșează.

Într-o noapte, pe același sportivi ai țării de la Marea Baltică i-am întîlnit în orașul vechi al Stockholmului, la restaurantul „Pacea de aur“. Erau bronzați de soare și, în acompaniamentul strunelor de chitară, cîntau domol, la fel de fericiți ca și sub bolta de văzduh a firii, un cîntec de compozitorul lor național Carl Michael Bellman. Cîntecul acesta slăvea, cînd în pas de polcă, cînd în pas de vals, cerul senin, pescuitul pe malul apelor săltărețe, plimbările în pădurile de frunză verde, goana pe tălpile schiurilor în diminețile iernii. Slăvea ceea ce e simplu și natural, preamărind puterea care devine mîngîiere și vigoarea îmbinată cu gingășie.

— Ce fel de cîntec este ăsta? — am întrebat pe însoțitorul meu.

— E un cîntec vechi, îndrăgit de sportivii noștri — a fost răspunsul.

Am aflat, în noaptea aceea de primăvară septentrională, ascultînd melodia bardului scandinav, că sportivii Suediei cîntă cu aceeași plăcere cu care bat mingea, mînuiesc racheta, despică apele. Și am înțeles, deodată, de unde vine elasticitatea și frumusețea lor, politețea blajină cu care își impun altora delicatul lor punct de vedere. Din drăgostea de cîntece, fără de care sportul, mecanica, filozofia, omul sînt pustii ca pomul fără fructe sau ca luncile fără flori!

George SBÂRCEA

ȘTIȚI FOTBAL?

O astfel de întrebare ar putea fi considerată jignitoare. Există oare un singur locuitor din cei aproape 3 miliarde înregistrați pe glob care să nu se pricepă la fotbal? Poate doar noii născuți!

Și totuși, nu vă credem pe cuvînt ci vrem să vă supunem unui examen, prezentîndu-vă următoarea problemă:

Un atacant este faultat în timp ce se află cu ambele picioare pe linia de 16 metri, și nu în interiorul careului. Arbitrul acordă lovitură liberă de la 16 metri. Jucătorii echipei în apărare fac „zid“. Un coechipier al celui care execută lovitura liberă se plasează și el în „zid“, la înălțimea jucătorilor care îl alcătuiesc. El primește mingea, se întoarce și marchează. Arbitrul consfințește golul, dar constatînd că timpul de joc s-a consumat, nu mai lasă ca jocul să se reia de la centru, ci fluieră sfîrșitul primelor 45 de minute...

Și iată și repriza a II-a. Echipa care a beneficiat de lovitura de începere este cea care a primit golul în ultima secundă a primei reprize. Ea pune mingea în joc de la centru, nu însă înainte ca arbitrul s-o fi informat — atît pe ea cît și formația adversă — că, întrucît ținuse prima parte a jocului cu două minute mai mult, repriza a 2-a va avea doar 43 de minute. Jocul se desfășoară normal, dar în min. 43 arbitrul fluieră un fault în careu în favoarea echipei conduse cu 1—0. Fluieră, dar constată că s-a scurs timpul de joc, așa că face semn echipelor să se alinieze la centru, nemaipermițînd executarea penaltiului.

Cîte greșeli a comis stimabilul arbitru în fazele de joc descrise mai sus și care sînt ele?

Cinci! 1. Liniile făcînd parte din suprafețele pe care le delimitează, el trebuia să acorde 11 metri și nu lovitură liberă de la 16 metri. 2. Atîndu-se pe aceeași linie cu jucătorii din zid, adversa era în ofsaid. Deci golul trebuia anulat. 3. Echipa care a beneficiat de lovitura de începere nu poate să înceapă tot ea jocul și în repriza a 2-a. 4. Nu se poate socoti sau prelungi o repriză, pe considerentul că arbitrul s-a înșelat în cronometrarea celeilalte reprize. Cele două reprize sînt distincte. 5. Timpul de joc se prelungește pentru executarea unei lovituri de la 11 metri.

MATEIANU...

Am primit zilele trecute o invitație de la cercul suporterilor F. C. Progresul (se serba într-un cadru festiv ziua de naștere a trei dintre jucătorii echipei: Mateianu, Tărălungă și Mantă) care, pe moment, m-a descumpănit.

Nu mă surprindea faptul că jucătorii și suporterii găsiseră în acest apăsător final de campionat răgaz pentru o mică festivitate. Dimpotrivă, consideram binevenit acest „respiro“, ales poate strategic, ca să deconcentreze spiritele. Alta era surprinderea! Mateianu, „copilul stadioanelor“, împlinea deja 30 de ani! Și faptul părea greu de crezut.

Blondul său derutant ce infirmă cronologia și păstrează chipului candoare, menține impresia unei adolescențe care nu trece, dar maturitatea jocului, luciditatea conducătorului de echipă, siguranța pe care el o inspiră coechipierilor și suporterilor din tribună, reclamă, cu siguranță, cei 30 de ani!

El, rege al fair play-ului, gemînd la fiecare contră pe care „genul rău și aspru“ al apărătorilor o ridică stilului pur și elegant, crede încă într-un tărîm edenic al fotbalului fără brutalități și dușmănii. Și a luptat să-l atingă deși, de multe ori, n-a întîlnit în calea sa decît amăgitoarea Fata Morgana.

Deși considerat omul de lux al echipei, „blondul“ nu s-a prevalat niciodată de acest atu, modestia și abnegația pe care le demonstrează și astăzi îndicînd mai curînd perioada începutului de carieră (decît aureola sa) cînd totul este dirijat spre „a confirma“, „a ieși din anonimat“; blazarea sau detașarea superioară fiind noțiuni repudiate de el chiar și din vocabular.

N. MUȘCELEANU

O fotografie la care Mateianu va privi îndelung, peste ani, cînd va răsfoi albumul cu amintiri

DIN TOATĂ LUMEA

OBIECTIVITATE

În întîlnirile internaționale de box, în mod firesc, singura opinie neutră este cea a arbitrului... neutru, în timp ce judecătorii de aceeași naționalitate cu boxerii din ring sînt aproape întotdeauna subiectivi. Cunoscîndu-se dinainte deciziile pe care le vor da aceștia din urmă, s-a pus chiar problema restrîngerii juriului la o... singură persoană, a arbitrului neutru, în felul acesta realizîndu-se și economii...

De aceea, a produs o mare surpriză decizia care a fost dată în meciul dintre iugoslavul Vujin și francezul Azzaro. Arbitrul francez l-a dat învingător pe... iugoslav, iar arbitrul iugoslav a apreciat că Azzaro fusese mai bun!

INVITAȚI DE ONOARE

12 foști campioni olimpici au fost invitați la J.O. de la Ciudad de Mexico, toate spezele legate de deplasarea lor urmînd să fie suportate de organizatori.

Iată cine sînt cei 12 invitați de onoare: Bob Mathias, Johnny Weismüller și Jesse Owens (S.U.A.), Dawn Fraser (Australia), Fanny Blanckers-Koen (Olanda), Adhemar Ferreira da Silva (Brazilia), Patricia McCormick (Marea Britanie), Christian D'Oriola (Franța), Vladimir Kuț și Valeri Brumel (U.R.S.S.), Emil și Dana Zatopek (Cehoslovacia).

UN MIC AMĂNUNT

Echipa vest-germană Hannover 96 țintește departe în viitorul campionat de fotbal. Despre acest lucru vorbește și faptul că vrea să-și asigure serviciile fostului internațional iugoslav Ceaikovski, considerat, la ora actuală, unul dintre cei mai buni antrenori europeni. Și, pentru a-l tenta pe Ceaikovski, i-a oferit un contract care i-ar asigura acestuia un venit de aproape 200 000 de mărci anual (50 000 de dolari).

Federația vest-germană s-a opus însă la încheierea acestui contract, pe considerentul că Hannover 96 are și așa destule... datorii.

CLAUDIU ÎN JAPONIA!

La Tokio s-a deschis cu puțină vreme în urmă un mare salon internațional de caricatură, la care participă artiști din 16 țări cu peste 1800 de lucrări. Expoziția, care va colinda opt orașe japoneze, se bucură de prezența a 6 caricaturiști români: N. Claudiu, Nell Cobar, Cik Damadian, Mihai Grosu, Eugen Taru și V. Vasiliu.

O plăcută surpriză ne furnizează albumul editat de organizatori și care reproduce toate desenele acceptate.

Drept copertă a fost aleasă o caricatură cu subiect sportiv, aparținînd colaboratorului nostru N. Claudiu. Este vorba de șarja sa, de o remarcabilă subtilitate satirică, ȘTAFETA.

O reproducem mai sus, adresînd felicitările de rigoare autorului.

EXCURSII COMBINATE

Toate agențiile și filialele Oficiului Național de Turism organizează excursii combinate intern-extern, cu autocare, pe litoralul românesc (Constanța — Mamaia — Eforie-Nord — Eforie-Sud — Mangalia) și litoralul bulgar, cu sejour de o zi la Varna. Se vizitează stațiunile Nisipurile de Aur și Drujba, precum și orașul Tolbuhin și alte obiective turistice.

Turiștii aflați la odihnă pe litoral se pot înscrie la toate filialele agenției Constanța.

LICEUL AGRICOL Nr. 2 CRAIOVA
Str. Breslei nr. 97 — telefon 14.28
ANUNȚĂ
Concursul de admitere din 17–27 iunie 1968, pentru specialitățile:
— ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCIARE
— CULTURI IRIGATE
Se primesc absolvenți ai școlilor generale din toată țara, băieți și fete, în vîrstă pînă la 18 ani.
Candidații vor prezenta la înscriere, în perioada 1–16 iunie a.c., următoarele acte:
– Cerere
– Certificat de naștere și copie
– Certificat de absolvire a școlii generale
– Certificat medical
– Buletin de analiza sîngelui și rezultatul examenului radiologic pulmonar.
OBIECTE DE EXAMEN: română și matematică.

VI-L PREZENTĂM PE POLISPORTIVUL MIRCEA ȘEPTILICI

Caracteristica multilateralității a păstrat-o și după ce a intrat în lumea artei, în stagiunea 1937/38, la Compania Bulandra, pe cînd se afla în ultimul an de conservator. Este caricaturist și grafician (ultima expoziție a avut-o în 1967) și a semnat scenografia la diferite piese. A scris și a prezentat la televiziune, timp de un an și jumătate, „Dicționar de personaje“, iar în momentul de față traduce din dramaturgi străini.

Cîți ani are? Așa-i că nu-i dați 56? (Îi împlinește în vara aceasta). Și-i „poartă“ foarte bine. (Sînteți de acord, nu?). Așa cum știe să poarte, pe scenă, fracul sau costumul de epocă.

Emil IENCEC

Un interviu... fără întrebări...

Materialul de față nu este un interviu propriu-zis. La originea lui nu a stat formula clasică a interviurilor — întrebare și răspuns — ci o discuție ocazională, în „potcoava“ stadionului Republicii, la finalele de box. În așteptarea primului gong, ne-am lăsat în voia... retrospecțiunilor, nu fără o explicabilă undă nostalgică.

Fondist pe Dunăre

Lucrurile se petreceau în 1932. Fiindcă înotătorul Șeptilici se săturase să se „învîrtească“ în bazin, în lac, la Tei, ori Floreasca, în apă stătătoare, a participat la o tradițională cursă pe Dunăre: Brăila — Galați, 22 km, la startul căreia se prezentau toți „matadorii“ înotului. Doar să termini cursa și era ceva. N-a cîștigat dar a sosit, cum se spune, în limbaj ciclist, „în primul pluton“. Victoria a revenit constănțeanului Spînu, un „vulpoi vechi“ urmat de Manole Florescu, azi contrabasist la Filarmonică.

Și n-a fost singura întrecere de lung kilometraj acvatic, căci a concurat și în cursa de 13 km (cifra... necuratului) de la Călărași, care a fost cîștigată de Valeriu Făgărășanu, faimosul portar de fotbal de la „Turdaș“ și „Juventus“.

Adept al balonului oval

Rugbyul făcea cuceriri în rîndurile liceenilor și studenților. Era un fel de... molimă. Și „morbul“ el l-a contaminat și pe interlocutorul nostru.

A jucat la „clubul tinerețli“ — R.C.B. — avînd, printre coechipieri pe Picu Popescu-Colibași (astăzi antrenor de handbal), iar printre adversari redutabilii pe Ascanio Damian (actualul rector al Institutului de arhitectură). A început ca jumătate de grămadă, apoi — după ce s-a mai... împlinit — a intrat în linia a III-a.

Volei și baschet

În perioada aceea (1930—1935, cînd Șeptilici a făcut sport de competiție) voleiul și baschetul erau... frați siamezi. Marea majoritate a voleibaliștilor jucau baschet, aproape automat. În cazul de față, balanța a înclinat mai des spre volei. Colegii de la R.C.B., Costi Herold, era un pătimaș. Juca volei pînă la epuizare. Apoi, cei de la R.C.B. au făcut o „transbordare“ în masă la „Telefoane“. Ce meciuri memorabile a desfășurat formația „Telefoane“ o bună perioadă de timp!

„Watter-polo“ în nocturnă

Așa se numea, la începuturile lui, sportul cu mingea în apă: acest handbal în bazin. Amicul nostru se află încă pe băncile liceului cînd a tradus (în 1929) primul regulament de „Watter-Polo“, dintr-o lucrare franceză — „La Natation“ — scrisă de Henri Decoin, mai tîrziu regizor de filme, soțul artistei Danielle Darieux.

Antrenamentele de watter-polo nu se puteau desfășura ziua la bazinul „TIR“ (în spatele teatrului de Operetă, de azi) sau la strandul Kisseleff, căci acestea erau aglomerate cu amatori platnici. S-a găsit însă o soluție: jocuri de polo, noaptea tîrziu, la bazinul „LIDO“ (avea și valuri artificiale, pentru amuzamentul plătitorilor). Patronul era mîndru că oferea consumatorilor un divertisment, fără să-i coste ceva, iar „poliștii“ erau fericiți că se puteau antrena nestingheriți și pe gratis.

Antrenamentul de polo servea competițiilor individuale la bazin și invers. La întreceri în bazin pe diferite distanțe, a avut deseori adversari pe: Tiberiu Ricci (unul din arhitecții sălii Palatului), faimosul Lascu, multiplu campion la sărituri, arhitectul de azi, G. Lichiardopol, maestru emerit al sportului, Traian Petrut, campion național (azi actor la „Municipal“) etc.

Pe stadionul „ANEF“

Așa s-a numit înainte stadionul Republicii. Pe acel „ANEF“, s-a „chinuit“ multe după-amieze pînă să sară 1,65 m (la 5 cm de rezultatele campionilor de atunci). Printre tinerii atleți, de frumoase promisiuni, cu care se întîlnea la „ANEF“, se număra și Pompiliu Macovei, actualul președinte al Comitetului de Artă și Cultură.

Dacă ar mai fi stăruit, desigur, ștacheta ar mai fi urcat cîțiva buni centimetri. Dar...

...Iată că speakerul anunță începerea galei și noi încetăm vorba.

Multilateral în continuare

Așadar, actorul Mircea Șeptilici a fost un sportiv multilateral.